

RUMENA STRAN

Leto 2020 je prineslo kar nekaj razburljivih dogodkov in izmenjav na spletnih platformah, ki združujejo in razdružujejo slovenske in slovenoljubne jamarje in jamarke. Dotični prispevek prinaša povzetek veleumija tega leta. Ponižno skuša povleči par zaključkov, seveda v običajnem oprano pristanskem načinu. Najprej bomo klevetali tuje, potem pa se neusmiljeno lotili še naših, da bo pravici zadoščeno. Pri čemer sta *našost* in *tujost* precej fluidna pojma, prehod med njima pa je v večini odvšen od – česa drugega kot – ljubezenskih zapletov.

Največ kolic smo pojedli ob značilno slovenskem pristopu, kjer je sosedova solata vedno boljša od lastne. Kriza srednjih let je v Kotaleče se brezno porinila znanega slovenskega jamarja. Škoda, da brezno ni bolj perspektivno, tako pa bi lahko rekli, da je celotna štorija povzročila mnogo hrupa za poln nič (v jamariji namreč prazen nič šteje za sveti gral raziskovanja). Tekmovanje med karakterji je eskaliralo v niz 30 dopisov, mnogo telefonskih klicev in verjetno še česa, za kar ne vemo. Kdo je bil prvi, kdo je oddal zapisnik, kdo je komu rekel kaj. Pri čemer se akterji niso vprašali: 1) zakaj so sploh v konfliktu (ne zaradi Kotalečega se brezna); 2) zakaj čutijo nezadržno nujno, da pomolijo nos v solato deljenega lastništva; 3) kakšni so njihovi cilji in nameni. Namesto tega so v slogu španske telenovele sneli rokavice in napadli z vsemi močmi Nove24. Češnje na vrhu torte je postavil vrhovni poveljnik dela slovenske jamarije s pahorjansko reklamo zaslug in pohval, pri čemer se je srži problema nespretno ognil. Kolic je zmanjkalo, karavana je šla dalje, člani zloglasnega ljubljanskega društva pa so nič hudega sluteč začeli dobivati vprašanja o njihovih izpostavah v selih JZ od Ljubljane. Pa pri tej štoriji res niso imeli prstov zraven, če odštejemo, da je mogoče kdaj kak pijani Ljubljančan nevede scal v Kotaleče se brezno. No, pa v neki jami so nekega jamarja vprašali, kaj si misli o nekem zapisu na nekem blogu. Ampak brez slabih namenov, kako naj bi vedeli, da nihče v resnici ne prebere dotičnega bloga.

Komisija za rumenila je v povezani zgodbi (oziroma v povodu za zgoraj omenjeno) zasedla namen registracije spodmola na območju, kjer je spodmol najobičajnejša oblika površja. Pri tem se je spomnila mnogih spodmolov, izmerjenih po obodu, v sicer nejamskem delu Slovenije. Bolj kot kotaleča se brezna nas skrbi tendenca registracije vdolbin, ki niti v najbolj divjih sanjah nimajo lastnosti jame. Sploh, če se take vdolbine registrira v koncih z največjo koncentracijo jam v državi. Zato bo, v primeru da kataster sprejme registracijo inkriminirane vdolbine, ustanovila delovno telo za prvopristopništvo k vsem vdolbinam omenjene statistične regije. Napoveduje registracijo cirka 500 vdolbin letno, z dolžino 10,00 m.

Naslednji termin čipsa in piva je prišel ob obvestilu zaprtja naravne vrednote blizu naše zahodne meje. Avtor le-tega je nenamena sprožil pravi izbruh mnenj omejene kvalitete in mentalitete, ki so se večinoma vrtela okrog oseb, ki ne spadajo v množico posvečenih z od boga dano pravico vstopa v *naše* jame. V katero množico, se vpraša bralec. Zdi se, da je

množica pogojena z napisom v potnem listu. Avtor tekoče vrstice se sprašuje, ali ni morda to preširoka definicija *našega*. Meni, da bi iz *našosti* morali izpasti vsi na -ič, ne glede na pasuš. Prav tako bi se recimo lahko odrekli rdečelaskam, bog ve, kaj počnejo, ko jih v jami nihče ne gleda. Mogoče kar vsem ženskam na sploh? Meje bi nadalje morali skričiti na statistične regije. Le ti ukrepi bi zagotovili dovolj hiter *inbreeding*, da se v doglednem času znebimo preživetega koncepta *našosti*. Vzoredno predlagamo prijavo na kakšnega od evropskih razpisov, za postavitev 13.000 rešetk na vse jamske vhode. Ključne pa vreči skozi rešetke, v Vrtiglavico na primer. S tem bi problem definicije pravovernega slamarja (slovenskega jamarja) za vekomaj rešili.

Pa pojdimo od tujih k našim. Zanimiv primer skupinske histerije se je pojavil na javnosti nedostopni listi v drugem odstavku omenjenega zloglasnega društva. Objave z jamarsko tematiko, sploh z uspehi na jamarskih akcijah, namreč niso več zanimive širšemu bralstvu. Se pa iz zakotij medmrežja priplazi neizmerna množica oseb z močno izdelanim mnenjem, kadar se na listi pojavi sporočilo izpod prstov iz -legendarnega-v-vrhunskega-jamarja ponižane osebe z zelo močno afiniteto do youtube omrežja. Neverjetno, kako se bralce jamarske liste lažje vzburi s kovidom kot z jamami. In precej presenetljivo. Avtorji rumenila dotičnega fenomena ne razumejo, se jim pa zdi, da je razburjenje obratno sorazmerno s številom obiska jam. Zatorej predlagamo vsaj en pogled v podzemlje na teden. Če ne v jamo, pa vsaj v vlažno in temno klet. Vseeno pa priznavamo tudi pozitiven učinek skupinske histerije, saj leta prikljče iz večnega sna člane, ki jih na ferajnu ni bilo videti že veke. Mogoče jim bo trenutek sreče ob stisku na *Pošlji* sprožil občutek pripadnosti, zaradi katerega bodo plačali članarino. Putick daj.

Taisto zloglasno društvo je letos sklicalo en šopek birokratskih dogodkov, posvečenih zadovoljevanju potreb tistih, ki bi jih najbolj zadovoljil nepovratni izbris vsega, kar diši po NVO. Zatorej se letos zbira Člane kot znamke, ali pa Spar nalepke živali, odvisno od posameznikove sposobnosti parjenja. Pogoja sta sila preprosta: odpri denarnico in prisostvuj. Ker o prisebnosti v odločevalskih krogih že dolgo ni ne duha ne sluha in zatorej ni zahtevana, je IO mislil, da bo naloga preprosta. Ah, kako se je motil! Pojdimo po vrsti: mnogo članov, ki je prisostvovalo, že leta ni plačalo članarine. Zmaga tisti_a_o, ki je nazadnje odprl_a_o denarnico davnega 1997! Edino pojasnilo bi bilo, da članarino pomotoma nakazuje kakemu nezloglasnemu društvu. Potem pridejo tisti, ki sicer plačajo, a prigrasijo prisotnost kakšna dva dneva po skrajnem roku. Zanimiva skupina so tisti, ki se v roku prigrasijo in tudi plačajo – in to ne le enkrat, temveč poljubno mnogokrat v letu. Lepa gesta in prava nočna mora za poverjenico za članstvo in še večja za blagajničarko. Zanimiv je tudi odnos do pripadnosti društvu. Nekateri vztrajno tajijo, da so člani, saj bi jih lahko kdo postrani gledal. Drugi to ponosno javno povejo in mimogrede poleg občnega zbora izvedejo še občevalni spor, z žlahto seveda, s kom pa se Slovenci najraje spiramo.

Človek bi mislil, da bo v času kislih kumaric zatišje škandalov. Pri tem bi se seveda motil. Kanin, jamarska meka in vsakoletna lokacija pobega več ducatov članov, je letos postregel

z mokro Kadetnico in sklofanimi kokošmi. Z maligni in hudicčevimi zelmi podprt cvet ferajnovih žena se je usekal okrog precej neobičajne zadeve: jame. Ko bi se vsaj okrog decov, to bi še razumeli, a da izvržejo kremplje v ljubo-sumju do sveže in mokre Kadetnice?! Posledica sveževznikih sivih las na ljubkih temenih starajočih se gospodičen? Ta najbolj glasna je bila hkrati najbolj podprta in posledično še glasnejša. Po kratkem frčanju perja je sledil pobeg v Cukrarno. Precednik je kot vedno diplomatski pobrisal vse solze in zvilbil oskubljenke za skupno omizje. Preostali so mu diplomacijo zamerili, saj so se nadejali vsaj krvave škraplje ali dveh.

Recimo kakšno še o skrivanju jamskih aktivnosti v času ukrepov. Saj vsi vemo, o čem govorimo. Skrivali smo se, si izmišljali nove in nove izgovore in skrbno prikrivali mešanje mehurčkov, dokler ni počilo. Kaj je sodu izbilo dno? Še en ostareli jamarski zvezdnik seveda. Koroni in ukrepom navkljub je ponosno objavljaj svoje dogodivščine s pol mlajšimi in dvakrat lepšimi gospodičnami v najgloblji južno od Ljubljane in zahodno od Rinže. Foušarija članov zloglasnega društva je bila pomirjena ob odkritju, da bomo zato sproducirali dva glasova v času, ko on ni enega jamarja. Važno, da se meri, pa magari dlake na, ups, v jajcih.

Če smo že pri raziskavah, geriatrična sekcija si je zaradi kovida prenehala kopati jamo. Da, prav ste prebrali. Posledično so se v črno gradnjo naselili raznorazni obiskovalci, frekvenca megljenih in presvetljenih fotografij pa se je neobičajno povečala. Zdaj, ko vemo, da so mnogi iz sekcije poleg obleganja Turkov preživeli tudi korono, močno upamo, da bodo kmalu spet obnovili dejavnosti, saj bodo morali drugače postaviti nove, širše gabarite in začeti od začetka.

Govori se tudi, da imajo špičaki težavo z eSte-Deji. Pravijo, da od zobne ščetke. Zanima nas, kaj so počeli z njo?! Saj se šalimo, špičaki imajo navečkrat dve vrsti težav. Ob vzhajanju svoje špičakovskosti jim manjka potrežljivosti: v brezna se zaganjajo kot svinja v buče in posledično sejejo fixe kot Andrej paradižnike. Bolj zrelim špičakom, ki so že prerasli razmetavanje opreme, pa začenjajo težave povzročati kolena, križi in komolci, noseč posledice predhodnega zaganjanja. A vrečka eliksirjev in mladiči, ki ne vedo, koliko tehta *dvestometrca*, rešijo vsakršno težavo. Zato se za prihodnost neimenovanega zloglasnega društva ne bojimo.

Na tem mestu moramo sprehod skozi leto 2020 prekiniti. Jamarska srenja sicer zgledno skrbi, da nam tematike res ne zmanjka, a še ena dodatna tiskana stran rumenila bi cenno GePeja dvignila do te mere, da bi IO-jevci (ali ima dotični odbor namenoma kratico oslovskega oglašanja?) odgovorno urednico pribili na križ, posledice pa bi znale biti nepredstavljive, saj hkrati opravlja z društvenim premoženjem, mi pa močno dvomimo, da sproti dela varnostne kopije arhivov. Že tako smo morali zmanjšati pisavo do neberljivosti. Vse to je seveda šala in nič od tega ne odraža stališč uredništva ali društva. Avtorji rumenila seveda želimo ostati neimenovani.

Za konec pa: v jame pojdite, zdravi ostanite in se slišimo torej ob letu osorej.